

Có vợ

Phan Thị Vàng Anh

Một cuộc thi, có lẽ là có một không hai. Hai người, dĩ nhiên là "người văn", Phan Thị Vàng Anh và Phan Triều Hải, mỗi tháng đưa ra một đề tài chung và mỗi người viết một chuyện riêng. Và đây là một truyện của Vàng Anh rút ra từ "cuộc thi" đó với đề thi: Một người đi tắm và cái máy nước nóng trong nhà tắm ảnh hưởng đến chất lượng của cái điện thoại...

Một buổi chiều như các buổi chiều từ một năm nay, Hoài - anh nhân viên tiếp thị đến đón vợ ở cửa hàng sách rồi về nhà. Trên các con đường giờ tan sở, người đông ken, tiếng xe máy âm âm, mùi khói xe cay cay vàng vắt. Vy - vợ Hoài, ngồi sau, bịt mặt, đeo thêm đôi mắt kính tròn, to; trông Vy giống như sắp đi phun thuốc trừ sâu. Họ không nói gì với nhau nhiều. ở công ty Hoài hôm nay vẫn thế. Cửa hàng của Vy buổi trưa cúp điện 15 phút rồi lại có ngay. Những ý nghĩ vụn vặt trong đầu có đầy nhưng vụn quá, chưa đủ thành hình dạng mà nói ra. Cứ mỗi lần xe Hoài lướt ngang qua một cửa hàng điện máy Vy lại liếc vào. Cái máy giặt, cái máy giặt, màu nào hợp với nhà? Xanh lá cây nhạt hay là xám?

Chợt Vy thấy, có cô gái mặc áo rộng bay phấp phới, tóc dài nhuộm hoa hoe tím có vẻ dân chơi, chạy lên ngang xe Hoài rồi gật đầu với Vy, Vy bấm hông chồng, "Ai kìa anh!" Hoài vừa quay sang thì cô gái cười giòn giã, mắt nhìn Hoài long lanh, trong khi đó cái xe Hoài chao nghiêng, làm Vy luống cuống bấu chặt vào hông anh. Mấy cái xe khác vượt qua, trùng mắt.

- Châu gọi thế này có phiền Hoài không?

- Không! Không có gì phiền hết?

Hoài nằm trên giường, điện thoại không dây hể trở mình là rọt rẹt luống cuống dò tìm sóng. Vy nằm bên đọc báo, phải đến 5 phút rồi chưa lật sang trang kế.

Vy chợt quay người, kéo cánh tay không cầm điện thoại của Hoài duỗi ra và gối đầu vào, đọc báo tiếp. Trong cái tư thế này, tự nhiên, Hoài thấy mình như anh hai vợ, và thấy yêu thương mà cũng phiền phức bực bội phần cái người đàn bà đang gối tay mình, đọc báo một cách thiếu tập trung kia.

- Vy nhìn giống Hoài lắm!

- Vậy sao?

Giọng Châu thăm dò. Hoài muốn nói và Châu vẫn thế, vẫn làm Hoài luống cuống mỗi khi gặp, đến nỗi chiều nay suýt đụng xe. Nhưng Hoài không dám nói, Hoài liếc qua trang báo của Vy, và thoát một cái, từ cảnh sung sướng của anh gà trống, Hoài thấy mình bị bó buộc. Hoài tiếng Châu như từ một thế giới của sự tự do tuyệt đối nào vọng tới. ở đó Châu không bị ràng buộc, Châu hỏi thăm Hoài như hỏi thăm anh tù. Mà quần áo đang đọc báo, Hoài chỉ dám ừ hử "vậy sao", thế à"...

- Châu gọi điện thế này có Vy phiền không?

- Không.

Hoài đáp gượng gạo, Hoài thấy cái đầu Vy nặng quá, nó đè lên bắp chuột ở tay. Hoài liếc mạng gồng cánh tay làm Vy giật mình. Vy quay lại nhìn chồng dò hỏi:

- Nặng hả anh?

Hoài lắc đầu, cũng lại gượng gạo nốt.

Hoài chợt thấy thương mình quá. Hoài nhớ nhung một cái gì đấy không rõ, hình như là nhớ cái không khí lúc Hoài còn độc thân.

Đó là mỗi buổi chiều đi ngang qua nhà chị Hai cầm về một cục cơm nắm và một bịch đồ ăn. Đó là những khoảng 7-8 giờ tối không thiết làm gì mà lại chưa buồn ngủ. Đó là chuông điện thoại reng và đoán thật nhanh, là Đào hay là Mận... Mà không bao giờ đoàn là Châu.

Châu là cái giống gì nhỉ, làm người ta hồi hộp mà nếu biến mất thì cũng chẳng sao. Hoài nghĩ là lúc nào mình cũng thích Châu, nhưng không bao giờ cảm thấy gấn bó. Hoài nhớ có lần đi ngoài đường, thấy Châu ôm eo ai đó, mà tự nhiên Hoài ngạc nhiên "sao con này cũng có bồ?" Hoài không thể tưởng tượng nổi Hoài có thể khóc vì ai hay nghĩ một cách sâu sắc đến ai. Trong óc Hoài lúc nào Châu cũng khoác một cái ba lô đầy cọ và màu vẽ, lang thang đâu đó trong bản, trong rừng. Châu thì vui rồi, nhưng Hoài

không biết được Châu có phải là người sâu sắc không. Cứ vui hoài, vui hoài, Châu làm Hoài sợ rồi nản. Hoài tìm ra chân lý: Châu khiến Hoài thấy mình hết là đàn ông.

- Hoài chẳng khác gì cả. Buổi chiều Châu nhận ra ngay từ sau lưng.

- Còn Châu nhìn người lớn hơn.

- Châu già rồi Hoài.

Châu cười giòn giã.

- Hoài đám cưới mà không nói!

Châu trách nhẹ.

- Thử nghĩ xem, nếu đám cưới Châu mà Châu không mời Hoài?

- Hoài thấy thốt tim. Nếu Châu lấy chồng! "Lấy vợ rồi vẫn chưa hết độc thân. Chỉ hết độc thân thật sự khi sau đó những người yêu của ta lần lượt đi lấy chồng." Cái câu nói đáng chán này của ai Hoài quên mất nhưng bây giờ Hoài thấy đúng. Những Đào, những Mận, những Lê... ai lấy chồng cũng không gây ra hậu quả tai hại như Châu. Châu mà lấy chồng thì cũng giống như người ra khỏi nhà sau cùng, khép lại vĩnh viễn cánh cổng của nhà tuổi trẻ. Và cả đám không còn một nhân vật nào để bầu vịu vào mà nghĩ rằng mình vẫn còn trai tráng, tự do.

-Châu đừng lấy chồng!

Hoài thốt ra mà không chủ đích,

- Chẳng ai lấy Châu đâu!

Châu lại cười vang.

Cái tiếng cười của Châu tự nhiên mờ mịt đi vì máy điện thoại tự nhiên u u như bị nhiễu. Giọng Hoài cũng xa xăm như thể viễn liên, cách một đại dương.

- Cái gì vậy Hoài?

- Tại Vy đi tắm.

- Cái máy nước nóng nhiễu điện phải không

Hoài thấy Châu khó mà lấy chồng thật, bây giờ lại nhảy vào cả lĩnh vực điện cơ điện tử thế này.

Hoài ngẫm so sánh, thấy nữ tính của Vy nổi trội, giờ này trong ngọc trắng ngà như một bông ngọc lan trong phòng tắm.

Cái máy vẫn âm u.

- Vy không biết tiết kiệm nhé! Mở máy nước nóng lâu quá.

Châu vừa đùa xong thì điện thoại trong veo trở lại.

Hoài mơ màng:

- Chắc ngừng lại để xả xà bông.

- May mà Hoài không lấy Châu, Châu xả xà bông vẫn mở nước nóng.

Cái máy điện thoại vẫn trong veo veo, làm Hoài hình dung ra Vy tắt nước, gác vòi sen lên, áp tai vào cửa nhà tắm, nghe ngóng xem Hoài có còn nói chuyện điện thoại không.

Cái máy điện thoại trong lâu quá.

- Vy lại xả xà bông quá nhiều rồi!

Giọng Châu hơi giễu.

- Nếu Hoài lấy Châu, Hoài sẽ đỡ tốn xà bông hơn là lấy Vy!

Bây giờ thì Hoài thấy Châu đùa trở lại như xưa. Cái vẻ người lớn dè dặt, sợ làm phiền lúc đầu đã mất.

Nhưng Hoài thấy như thể Châu trêu Hoài.

Khi Hoài còn độc thân và sẵn sàng lấy Châu, sao không khi nào Châu nói những lời gợi ý như vậy! Hay Châu thấy Hoài có vợ rồi, Châu mới dám nhỡn nhơ trêu Hoài?

Hoài thấy bực.

Cái điện thoại lúc ấy lại u u.

- Bây giờ bắt đầu xả nước rồi nhé! Hoài chỉ còn ít phút tự do nữa thôi! Nói những câu mà Hoài muốn nói đi!

Châu nói trúng tim đen làm Hoài bực quá.

- Hoài ơi, Hoài khác quá rồi. Đến nói chuyện với Châu mà Hoài cũng len lét như thế này!

Hoài thấy Châu dòn Hoài làm Hoài mệt! Hoài thấy thương Vy, cái bông ngọc lan đang gồng mình cao thượng trong nhà tắm.

Hoài muốn cho xong mọi việc. Hoài thở hắt ra rồi nói:

- Rồi, khi nào Hoài gọi lại. Bây giờ Hoài đi sấy tóc cho Vy.

- Cô đó người yêu cũ của anh phải không?

Vy ngồi sau hỏi qua vai Hoài.

10 giờ đêm, họ chở nhau đi ăn hột vịt lộn.

- Hình như em ghen. Đạo này lúc nào cũng thích hột vịt lộn. Cô đó bồ cũ anh hả?

- Không, hồi chiều anh cũng đâu nhận ra ngay.

- Cô đó lẳng phải không. Gọi điện thoại cho người có vợ mà nói quá trời lâu.

"Rồi, rồi..., mình sa vào cuộc chiến của mấy mẹ đàn bà rồi." Hoài giật mình.

Vy nói làm Hoài lại thấy thương Châu. Giờ này Châu một mình, Châu làm gì? Chẳng lẽ bữa nào mình gọi lại và xin lỗi vì đã bịa ra chuyện đi sấy tóc cho vợ?

Nhưng biết Châu có để ý chuyện đó không? Hay Châu lại coi những người có gia đình như những người chết rồi, còn Châu rong chơi ở một thế giới hoàn toàn khác, một thế giới vui hơn của mấy tay họa sĩ lắm lem màu gang hồ hảo hán?

Thế là, vụt một cái, ý nghĩ về Châu tự do làm Hoài thấy Châu xa xôi trở lại, như là không có buổi chiều nay, như không hề có tí tê điện thoại tối nay.

Và Hoài hơi hốt hoảng nhớ là lúc nãy nghe vợ mình nói có ghen mà chưa trả lời. Hoài bóp nhẹ tay Vy, như thể đã ngẫm nghĩ hồi lâu, giọng thâm trầm:

-Em thích con trai hay con gái?